

РЕШЕНИЕ

№ 2746

гр. Пловдив, 19.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XV ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Христо Г. Иванов

при участието на секретаря Петя Д. Мутафчиева
като разгледа докладваното от Христо Г. Иванов Гражданско дело № 20215330103972 по описа за 2021 година

Съдът е сезиран с искова молба от Р. П. В. против „Ей Ес Пи“ ЕООД, с която са предявени обективно кумулативно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 215, ал. 1 КТ, чл. 224, ал. 1 КТ, чл. 262, ал. 1, т. 4 КТ, вр. чл. 150 КТ, с които се претендира ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца следните суми: 310 лв., представляваща обезщетение за командировка за м. юни 2020г.; сумата от 138, 63 лв., представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск от пет дни за 2020г.; сумата от 9 804, 08 лв., представляваща възнаграждение за положен извънреден труд в размер от 2 184 часа за периода 24.01.2017г- 01.07.2020г., по трудов договор № *****г., ведно със законната лихва върху посочените суми, считано от датата на подаване на исковата молба в съда- *****г. до окончателното ѝ изплащане.

Ищецът твърди, че е полагал труд при ответното дружество по силата на трудов договор № *****г., като е заемал длъжност ****. С допълнително споразумение № *****г., считано от *****г., трудовото възнаграждение на ищеца било увеличено от 560 лв. на 610 лв. Сочи се, че трудовото правоотношение е било прекратено по взаимно съгласие между страните, считано от *****г., за което е издадена Заповед № *****г. Ищецът изтъква, че работното му място е било в гр. П., но предвид факта, че охранява пратки при тяхното транспортиране, то е изпълнявал задълженията си и в други населени места. Предвид това, през времетраенето на трудовото правоотношение, работодателят е изплащал командировъчни пари на ищеца. Не са му заплатени обаче командировъчни за м. юни 2020г., в размер от 310лв. Ищецът поддържа и че при прекратяването на трудовия договор не му е

изплатено обезщетение за неизползвани пет дни платен годишен отпуск за 2020г. Изтъква и че за периода 24.01.2017г.- 01.07.2020г. е положил извънреден труд в размер на 2184 часа, който е останал незаплатен от ответното дружество. Сочи, че е полагал труд при сумирано изчисляване на работното време, като часовете положен труд в рамките на една седмица надвишават определените в чл. 142, ал. 6 КТ 56 часа. Предвид това се претендира и сума в размер от 9804, 08 лв. Моли се така предявените искиове да бъдат уважени. Претендират се разноси.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил писмен отговор на исковата молба, с който претенциите се оспорват по основание и размер. Признава се обстоятелството, че в процесния период ищецът е полагал труд при ответното дружество. Твърди се, че на ищеца не му се следват командировъчни, доколкото естеството на работата му е налагало да охранява и транспортира пратки от едно населено място в друго. Сочи, че доколкото работата на ищеца е предполагала пътувания с цял охрана на пратките, то не са издавани и командировъчни заповеди. Поддържа се, че при прекратяване на трудовото правоотношение, на ищеца са изплатени сума в размер от 300 лв. (с превод от ***г.) и сума в размер от 331, 56 лв. (с превод от *****г.). Твърди се, че тези суми покриват задълженията за трудово възнаграждение за м.06.2020г. и обезщетението по чл. 224, ал. 1 КТ. Поддържа се и че ежесмесчно на ищеца са му заплащани суми в размер от 200 до 450 лв., без наличие на правно основание за това, като за периода 24.01.2017г.- 30.06.2020г. общо дадената без основание сума надхвърля 15 000 лв. Изтъква се, че като основание за получаване на посочените ежесмесчни преводи е посочено „командировъчни“, но доколкото ищецът не е бил командирован, то той е знаел, че получава сумите без основание. Възражава се и че ищецът не е полагал извънреден труд в процесния период, като стриктно е спазвано уговореното работно време. В случай, че бъде преценено, че исковите претенции са основателни, то се релевира възражение за прихващане между претендираните от ищеца суми по настоящото дело, със сумата, за която се твърди да е заплатена на ищеца в периода м.01.2017г.- м.06.2020г. без правно основание. Възражава се и че претенцията на ищеца за заплащане на извънреден труд е частично погасена по давност за периода до *****г. Моли се исковите да бъде отхвърлени. Претендират се разноси.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, счита за установено следното от фактическа и правна страна:

По делото не съществува спор, а и се изяснява от приобщените доказателствени материали, че между страните е сключен трудов договор № *****г по силата на който ищецът е заемал длъжност *****. С допълнително споразумение № *****, считано от *****, трудовото възнаграждение на ищеца било увеличено от 560 лв. на 610 лв. Установено е, че трудовото правоотношение е било прекратено по взаимно съгласие между страните, считано от *****, за което е издадена Заповед № *****.

По отношение на претенцията с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ: в исковата молба ищецът твърди, че работодателя му дължи обезщетение за неизползван отпуск. Съдът е допуснал съдебно-счетоводна експертиза, чието заключение приема, тъй като е обективно,

пълно и компетентно изготвено. В същото е на същата са установени фактите, че към ***** г. Р. П. В. е имал пет дни неизползван платен годишен отпуск, които са изплатени изцяло от „ЕЙ ЕС ПИ“ ЕООД, което се подкрепя и от приетите в тази връзка писмени доказателства/ведомост за м. юни 2020 г. и платежните нареждания/.

Съобразно изложеното искът с правно основание чл. 224 ал.1 КТ следва да бъде отхвърлен изцяло като неоснователен.

Досежно иска с правно основание чл. 215, ал. 1 КТ, вр чл. 121, ал. 1 КТ: на осн. чл.121, ал. 1 КТ, когато нуждите на предприятието налагат, работникът може да бъде командирован за изпълнение на трудовите задължения извън мястото на постоянната му месторабота, но за не повече от тридесет календарни дни без негово съгласие. Предвид това, командироването предполага работа по трудовото правоотношение и работникът да е изпратен да я върши в друго населено място, извън постоянната му месторабота. В конкретния случай, между страните не съществува спор, че трудовата функция на Р. П. В. се състои в извършването на превоз и охрана на ценни пратки и товари - като тази дейност понякога налага и пътуването до различни населени места. Не се твърди, а и не се установява да се е налагало ищецът да нощува извън в гр. П., но поради характера на задълженията си той е пътувал извън П. Съобразно чл. 6, ал. 1, т. 1 от Наредбата за командировките в страната“ Не се считат командировани лицата, които извършват постоянната си работа през време на пътуването“, в която хипотеза безспорно попада и разглеждания казус, предвид съществуването на работата на ищеца.

Съобразно изложеното искът с правно основание 215, ал. 1 КТ, вр чл. 121, ал. 1 КТ следва да бъде отхвърлен изцяло като неоснователен.

Съгласно разпоредбата на чл.143, ал.1 от КТ, извънреден е трудът, който се полага по разпореждане или със знанието и без противопоставянето на работодателя или на съответния ръководител от работника или служителя извън установеното за него работно време. Нормата на чл.150 от КТ предвижда заплащане на извънреден труд в увеличен размер, съгласно чл.262 от КТ. Предвид изложеното съдът стига до извода, че предпоставките за заплащане на извънреден труд са следните: съществуване на валидно трудово правоотношение, по което работникът престои работна сила извън установеното за него работно време, със знанието и без противопоставянето, или по разпореждане на работодателя; липса на заплащане на положеният труд в законоустановения увеличен размер. В настоящият случай, с оглед на събраните доказателства, съдът счита, че ищецът не проведе главно и пълно доказване на твърдените от него факти, а именно, че през процесния период е положил труд извън рамките на установеното работно време, който не му е заплатен. В чл. 142, ал. 2 КТ е предвидена възможност за работодателя да установява сумирано изчисляване на работното време - седмично, месечно или за друг календарен период. Това е форма на отчитане на работното време, при която установената нормална продължителност на работното време по чл. 136 и 140 КТ се спазва за определен период от време, който е по-продължителен от един ден, респективно - седмица. В този случай, продължителността на работното време през отделните работни дни може да надвишава

нормалната, но работата в повече се компенсира с почивка в границите на отчетния период, като балансът на работното време и почивките се спазва средно за периода, през който се отчита /сумира/ работното време. Такъв е и настоящия случай. Когато в края на отчетния период, нормата работно време за въведения период на сумирано изчисляване на работното време е превишена, ще е налице извънреден труд. /Решение № 16593 от 28.12.2012 г. по адм. д. № 3236/2012 на Върховния административен съд/. В конкретиката на настоящия случай е съвсем резонно да се приеме, че ищецът е бил **фактически** компенсиран за часовете, за които е полагал „извънреден“ труд часове, които не са отработени и в които съответно работното време не е било уплътнено. Вярно е, че не са представени документи, които да са нарочно издадени за компенсиране на работни часове, но от приетите писмени доказателства/ описи за предаване и приемане на материални ценности, на които се позовава именно ищецът/ се установява, **че не е полаган извънреден труд от ищеца**, поради което искът с правно основание чл. 262, ал. 1, т. 4 КТ, вр. чл. 150 КТ следва да бъде отхвърлен.

По отношение на разноските:

Съобразно изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, то се поражда право на разноски в полза на ответника. Последният претендира разноски за адвокатски хонорар в общ размер от 1260 лв. (съобразно договор за правна защита и съдействие). Предвид това ищецът следва да бъде осъден да заплати тази сума на ответното дружество.

Водим от изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Р. П. В. ЕГН***** срещу „Ей Ес Пи“ ЕООД, с ЕИК 121078722 обективно кумулативно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 215, ал. 1 КТ, чл. 224, ал. 1 КТ, чл. 262, ал. 1, т. 4 КТ, вр. чл. 150 КТ, с които се претендира ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца следните суми: 310 лв., представляваща обезщетение за командировка за м. юни 2020г.; сумата от 138, 63 лв., представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск от пет дни за 2020г.; сумата от 9 804, 08 лв., представляваща възнаграждение за положен извънреден труд в размер от 2 184 часа за периода 24.01.2017г- 01.07.2020г., по трудов договор № *****, ведно със законната лихва върху посочените суми, считано от датата на подаване на исковата молба в съда- ***** до окончателното ѝ изплащане, като неоснователни и недоказани.

ОСЪЖДА Р. П. В. ЕГН***** да заплати на „Ей Ес Пи“ ЕООД, с ЕИК 121078722 сумата от 1260 лева, представляваща извършените от ответника разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд- Пловдив в двуседмичен срок, считано от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____